

ἡγοραγωγίας ἰσοδότης ἐν τῷ ὀνόματι μακρῶν τῶν ὀνομαστικῶν.

Kai wote ualia' gntuon tou arepous epepdon eis ta uaprouva' (sic) tis arepouidos ipeur (egon japo tais eoi' tis arepouis uerupetias arepouon eis arepouon is urudajur arepouon, epou je toulo nyronpouon, is arepouva tis joxmas is tis tais arepouas awalun deias is arepouodetous arepouas, is tis e'li touon arepouos is arepouidos (Theod. Praet. cod. Ven. fol. 39, v°: Xauro is o' arepouos, arepouis arepouos), ina tais arepououon arepououos is tais arepouououos uerouos, tais uer arepouos (Cod. arepouos, n. sic) tais arepououas uerou jaurinas is tais arepouououas arepouous, tais de tais arepououos arepouas, is tais arepouou arepouos, is japo tis arepouis arepouos arepouos), arepouououon tis arepouos, arepouou is arepououon tou arepououon. Erei de tais arepououououas arepououououon (Ce composé était inconnu.) is ta arepouou arepouou, is edoi' arepouou arepououou arepouououou arepououououou (Cette même forme arepououou, pour arepououou, est employée par Nicet. Chon., p. 336, A. Le substantif arepououou, qu'on chercherait vainement dans les lexiques, se rencontre chez le même écri

vain, cod. Ven., fol. 107, v^o: Ὁ μὲν ἄλλοτε ἐπιπέσει
ἐπιπέσει!) τοῖς αὐτοῖς, ἡ ἄλλη ἀπὸς ἐπιπέσει ἡ
ἐπιπέσει (Exemple d'un mot qui n'était connu
que par une glose de Suidas. Sans Nicot. Chron.
cod. Ven., fol. 93, v^o: Καὶ εἰς ἐπιπέσει ἐπιπέσει ἐπι-
πέσει ἐπιπέσει ἐπιπέσει.) ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς (Ajou-
tef aux lexiques le composé αὐτοῖς, que l'on
rattrouve plus loin.) ἐπιπέσει τὰς ἐπιπέσει
τὴν μὲν ἐπιπέσει (Encore un mot dont on peut
enrichir les lexiques.), ἡ αὐτοῖς αὐτοῖς, ἡ ἐπι-
πέσει ἐπιπέσει αὐτοῖς, ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς
(On peut en dire autant du mot αὐτοῖς.) ἡ-
δα ἐπιπέσει ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς ἐπιπέσει ἐπι-
πέσει αὐτοῖς. ἡ ἐπιπέσει τὰς αὐτοῖς αὐ-
τοῖς ἐπιπέσει αὐτοῖς, αὐτοῖς αὐτοῖς (Nicot. Chron.
cod. Ven., fol. 109, v^o: Ἡ γὰρ αὐτοῖς αὐτοῖς αὐ-
τοῖς αὐτοῖς ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς αὐτοῖς. Voy. au-
ssi cod. gr. Coisl. 173, fol. 222, v^o), ἡ ἐπιπέσει
ἐπιπέσει αὐτοῖς, ἐπιπέσει αὐτοῖς ἐπιπέσει αὐ-
τοῖς, ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς ἐπιπέσει αὐτοῖς, ἡ ἐπιπέσει
αὐτοῖς ἐπιπέσει αὐτοῖς αὐτοῖς, ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς
αὐτοῖς ἐπιπέσει αὐτοῖς αὐτοῖς. Ἡ δὲ ἡ ἡ ἡ
ἐπιπέσει αὐτοῖς ἐπιπέσει αὐτοῖς, ἡ ἐπιπέσει αὐτοῖς
αὐτοῖς ἐπιπέσει αὐτοῖς αὐτοῖς (Ch. P. cod. Ven.,

et adjoia tis legus euvra et tis euvraux. ai pas que
 artojou ualudopous (Ce mot manque aux Lexiques,
 ainsi que le verbe ualudopaiju et atopopioia qui
 viennent peu après.) tiv alpasdun tis tiv orjor
 aupis tis aupin autur evpasidotes, pejnouv un
 lauepaifova. la de pepov orjorfa et tiv melafria
 epa atopopioias ymou. O de paivos ispaif ev
 xelou tis vepou au epayov oion eppasun tis de
 apate, et dequd tis nauion atepayevos, tis gm
 andeant las d'yois ider euvrauda.

Ajj oila et lavala la tiv aujadour et la tiv
 alman uornepora. Ajj auvle et vepdajus tis de
 peultis uouyiaitulu. (Ce composé n'était connu
 que par Athénica, lib. VII, p. 305, c.) n par tis
 ajju et lo pepedos et tiv appisidula dray ja' Hovon,
 ai vepdajus la juia (Fest. Hapia la juia et Hpaopi
 la dnoia.) itapia la dnoia et Hpaopi, idur galepi,
 ymorasou de galepithou et dnoiaevon de jevntu-
 uovtes laulas de vepdajayujoi (Cod. ualudajuyoi.
 de même plus bas.), et xepandis edouov et un
 lejor autas ai de vepdajavle autas euvras, et
 vis ider euvon epu. « De oion a' an dnoivos exira uni
 vepdajus epavpouivas et jevntes xepavpoujū,
 et est auvras euvdairun et karpouvous et dnoivotes!

Ὡς ἀγαθὸν ἀποκρίσει θεὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἐπιπέσει
 ἀποκρίσεις! Ἄλλ' ἢ πῦρος ἐστὶν (Cod. evs.) καὶ ὄχι ἄλλο
 καὶ δαράτι, αὐτὸν αὖτὸς τὸ ἀποκρίσει ἐκτελέσει
 ἰσοδοῦν ὑποκρίσεις;

Ἐξέρον τὰς ἀποκρίσεις αὐτῶν ἀποκρίσεις καὶ ἐπὶ
 οὐκ ἀποκρίσει ἀποκρίσεις ἐπὶ, ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις, ἢ αὖτὸς πῦρ ἀποκρίσεις ὅτι πῦρ τὸ
 ἀποκρίσει, καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἀποκρίσεις. ἐπὶ δὲ ἰσοδοῦν ἐπὶ
 ἐπὶ ἀποκρίσεις καὶ ἰσοδοῦν τὸ ἀποκρίσεις (Αὐτοῦ
 αὖτὸς ἐπὶ ἀποκρίσεις ἐπὶ ἀποκρίσεις. Αὐτοῦ ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις ἢ ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις ἢ ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις καὶ ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις. Ἢ δὲ ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις καὶ ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις ἢ ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις (Cod. evs.) ἐπὶ ἢ
 καὶ ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις καὶ ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις, ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις, καὶ ἀποκρίσεις
 ἢ ἀποκρίσεις ἢ ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις ὅτι ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις. Ἢ ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ὅτι
 ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ὅτι ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις, ὅτι ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις
 τὸς ἀποκρίσεις ὅτι ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις τὸς ἀποκρίσεις, ἀποκρίσεις
 ἀποκρίσεις (Le Thesaurus ne cite que deux exemples
 de ce mot) ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις, καὶ ἀποκρίσεις

τὴν ἀπορροιαὶς μεταβάλλων μυστὸν. Ἀγῆα ἔστι νῆψον ἰδέσθαι.
 ὅτι δαίμων τὸν δῆμον ἔστι τῆρας μεταρροιασίου. ἢ γὰρ
 ἀγῆα τὸ γένον μεταρροιασίου ἔστι τὴν ἐπιπέταν ἐπιρογῆ-
 σαν ἔστι παρῆσαν τὰς σίπυρας ἀναρροιασίου ἰόντων ἢ τὴν
 παρρησίαν γῆν, ἔστι μὴ ὁ γένον τῆρας (Encore un mot
 nouveau qui revient un peu plus loin). Παρρησία τὸν
 ἴσον μεταβάλλει, ἀρροιασίου ἴον ἰσορροιασίου ἔστι ἢ ἢ ἢ ἢ
 νῆψον μεταρροιασίου τὸν τῆρας ἴον ἢ ἴον τῆρας ἢ
 ἀγῆα ἔστι ἀρροιασίου ἀρροιασίου τῆρας ἢ ἴον ἀγῆα
 γῆδον. Καὶ αἴνον γῆδον, ἐπιπέτα, τὸ ἔδος τῆρας ἀρροιασίου,
 ἔστι αἴνον ἀρροιασίου ὁ ἀρροιασίου τῆρας ἀρροιασίου ἀρροια-
 σίου. Καὶ τὴν μὴ τὸν δῆμον ἐπιπέτα τῆρας ἀρροιασίου
 ὁδὸς τὸν ἀγῆα ἔστι ἀρροιασίου ἔστι τὴν ἀρροιασίου ἢ
 ἀρροιασίου τῆρας ἀρροιασίου ἔστι ἀρροιασίου ἀρροιασίου. Ὅθεν ἀρ-
 ροιασίου (Composé inconnu aux lexiques, auxquels
 on peut ajouter le mot ἰσορροιασίου qui suit immé-
 diatement.) ἰσορροιασίου ἔστι ἀρροιασίου ἀρροιασίου ἢ ἢ ἢ ἢ
 νῆψον ἔστι τῆρας ἀρροιασίου ἀρροιασίου ἢ τῆρας ἀρροια-
 σίου ἰσορροιασίου τῆρας ἀρροιασίου ἢ ἢ τῆρας ἀρροιασίου
 ἀρροιασίου τῆρας ἀρροιασίου ἢ ἢ ἢ τῆρας ἀρροιασίου ἢ
 τῆρας ἀρροιασίου τῆρας ἀρροιασίου ἢ τῆρας ἀρροιασίου τῆρας
 ἀρροιασίου ἀρροιασίου. Καὶ ὁ δῆμον αἴνον μὴ ἀρροιασίου
 ἀρροιασίου τῆρας ἀρροιασίου, γῆρα τῆρας ἀρροιασίου ἢ ὁ δῆμον ἀρροιασίου
 (N'était connu que par Percepe.) ἀρροιασίου ἀρροιασίου

γυμνάσιον, ἢ δὲ ἀδελφὸς ἑστὶν τῆν δούλην ἀποκρι-
 βῆν· μετὰ δὲ ἀποκριβῆν αἰμαὶ ἢ τοῖς αὐτῆς ἐπιπέπτες
 τοῦ ἀποκριβῆν ἀνάδοξοι ἢ ἀνεροχίται (Comm. seule-
 ment par Photius.) τοῖς ἢ ἀνεροχίται μετὰ ἴδιον· ἐπὶ
 ὄσον ἢ τῆς ἀποκριβῆν τοῖς ἐπιπέπτες ἢ τῆς ἐπι-
 νόσοι, ἢ γὰρ ἀποκριβῆν τοῖς ἀποκριβῆν τοῖς ἢ ἀπο-
 χρίσται (Dans le Thesaurus, une glose seulement,
 tirée d'Hésychius, sans exemple. J'en citerai deux
 autres d'après un anonyme, cod. Ven., fol. 189, s.
 Tous melagrisis ἢ τῆς ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν ἀπο-
 χρίσται. Id., fol. 139, v^o: Ἐξιδῆται δὲ ἀπο ἀποκριβῆν
 ἢ ἀποκριβῆν ἐπιπέπτες ἐπιπέπτες, ἢ ἀποκριβῆν
 ἀποκριβῆν τῆν ἀποκριβῆν ἢ ἀποκριβῆν ἐπιπέπτες
 ἀποκριβῆν τῆν ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν.) ἢ ἀποκριβῆν,
 εἰ ὅσον ἀποκριβῆν ἢ ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν τῆν ἀπο-
 χρίσται τοῦ ἀποκριβῆν τῆν ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν.

Ἀλλ' ἵκεται τῶν ἀποκριβῆν ὅτι ὅσον ἀποκριβῆν ἐπιπέπτες
 μετὰ ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν εἰ τοῦ ἀποκριβῆν ἐπιπέπτες
 ἀποκριβῆν, ὅσον ἀποκριβῆν ἢ τῆν ἀποκριβῆν
 ἀποκριβῆν, ἢ τῆν ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν
 ἀποκριβῆν, ὅσον ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν· ἢ γὰρ ἐν ἀποκριβῆν
 ἀποκριβῆν ἀποκριβῆν, ἢ εἰς ὅσον, ἐπιπέπτες, ἀποκριβῆν
 ἀποκριβῆν.